

**Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 10 grudnia 2019 r. w sprawie T-319/19, Bruno Gollnisch / Parlament Europejski, wniesione w dniu 21 lutego 2020 r. przez Bruna Gollnicha**

**(Sprawa C-122/20 P)**

(2020/C 175/06)

*Język postępowania: francuski*

**Strony**

*Wnoszący odwołanie:* Bruno Gollnisch (przedstawiciel: adwokat B. Bonnefoy-Claudet)

*Druga strona postępowania:* Parlament Europejski

**Żądania wnoszącego odwołanie**

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- Uchylenie postanowienia z dnia 10 grudnia 2019 r. wydanego przez Sąd Unii Europejskiej w sprawie T-319/19;
- Przekazanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej celem ponownego rozpoznania;
- Zasądzenie na rzecz wnoszącego odwołanie również kwoty 5 000 EUR tytułem kosztów postępowania poniesionych w związku z niniejszym odwołaniem;
- Obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości uzna, że jest dostatecznie poinformowany, wnoszący odwołanie wnosi ponadto do Trybunału Sprawiedliwości o:

- Rozpatrzenie sporu co do istoty sprawy;
- Stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2018 r. zmieniającej przepisy wykonawcze do statutu posła do Parlamentu Europejskiego;
- Zasądzenie na rzecz wnoszącego odwołanie żądań wysuniętych przez niego w pierwszej instancji, bez uszczerbku dla żądań skierowanych przeciwko postanowieniu będącemu przedmiotem odwołania;
- Obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

Zarzuty względem postanowienia są następujące: w postanowieniu niesłusznie stwierdzono, że zaskarżona decyzja nie dotyczy wnoszącego odwołanie indywidualnie, że w związku z tym jego zażalenie z dnia 27 lutego 2019 r. nie stanowi postępowania poprzedzającego wniesienie skargi oraz że w braku jego uwzględnienia należy przyjąć, że termin do wniesienia skargi upłynął.

---

**Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2020 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii**

**(Sprawa C-125/20)**

(2020/C 175/07)

*Język postępowania: hiszpański*

**Strony**

*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: A. C. Becker, M. Jauregui Gomez i M. Noll-Ehlers, pełnomocnicy)

*Strona pozwana:* Królestwo Hiszpanii

### Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii dopuściło się naruszenia art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy <sup>(1)</sup> ze względu na to, że roczna wartość dopuszczalna dwutlenku azotu NO<sub>2</sub> była począwszy od 2010 r. w sposób systematyczny i ciągle przekraczana w następujących strefach: ES0901 Obszar Barcelony, ES0902 Vallès – Baix Llobregat i ES1301 Madryt;
- stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii dopuściło się naruszenia art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy ze względu na to, że godzinowa wartość dopuszczalna dwutlenku azotu NO<sub>2</sub> była począwszy od 2010 r. w sposób systematyczny i ciągle przekraczana w strefie ES1301 Madryt;
- stwierdzenie, że począwszy od dnia 11 czerwca 2010 r. Królestwo Hiszpanii uchybiło obowiązkowi ciążącemu na nim na podstawie art. 23 ust. 1 wskazanej dyrektywy w związku z jej załącznikiem XV, a w szczególności ustanowionemu w jej art. 23 ust. 1 akapit drugi obowiązkowi zapewnienia, aby okres nieprzeprzegania norm był jak najkrótszy, a to ze względu na brak przyjęcia środków odpowiednich do zapewnienia tego, aby okres przekraczania wartości dopuszczalnych w strefach ES0901 Obszar Barcelony, ES0902 Vallès – Baix Llobregat i ES1301 Madryt był jak najkrótszy;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

### Zarzuty i główne argumenty

W art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/50/WE ustanowiony został ciążący na państwach członkowskich obowiązek zagwarantowania, że we wszystkich określonych zgodnie z art. 4 tej dyrektywy obszarach zarządzania jakością powietrza poziomy dwutlenku siarki nie przekraczają wartości dopuszczalnych określonych w załączniku XI do tej dyrektywy. W załączniku tym zostały określone odnośnie do dwutlenku azotu dwie wartości dopuszczalne, obie mające zastosowanie począwszy od dnia 1 stycznia 2010 r. Pierwszą z nich określa się w skali roku: państwa członkowskie nie mogą przekraczać wartości 40 mg/m<sub>3</sub> na rok kalendarzowy. Druga wartość jest określona godzinowo: państwa członkowskie nie mogą przekraczać wartości 200 mg/m<sub>3</sub> więcej niż 18 razy w roku kalendarzowym.

Te dopuszczalne wartości NO<sub>2</sub> zostały już określone w dyrektywie Rady 99/30/WE z dnia 22 kwietnia 1999 r. odnoszącej się do wartości dopuszczalnych dla dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w otaczającym powietrzu. W jej art. 4 nałożono bowiem na państwa członkowskie obowiązek przyjęcia środków niezbędnych w celu zapewnienia, aby stężenia dwutlenku azotu w otaczającym powietrzu nie przekraczały tych wartości, a w jej załączniku II określone zostały progresywne ramy czasowe do uczynienia zadość temu obowiązkowi, którego ostateczna data została określona właśnie na dzień 1 stycznia 2010 r.

Królestwo Hiszpanii w drodze rocznych raportów przewidzianych w art. 27 tej dyrektywy podało do wiadomości Komisji średnie roczne wartości NO<sub>2</sub> odpowiadające latom 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 i 2018. Zgodnie z tymi danymi Królestwo Hiszpanii w sposób systematyczny i ciągle przekraczało roczne wartości dopuszczalne w następujących strefach: ES0901 Obszar Barcelony, ES0902 Vallès – Baix Llobregat i ES1301 Madryt.

W art. 23 ust. 1 dyrektywy ustanowiony został ciążący na państwach członkowskich obowiązek przyjęcia w przypadku przekroczenia wartości dopuszczalnych planów ochrony powietrza określających środki odpowiednie do zagwarantowania tego, aby okres przekraczania wartości dopuszczalnych był jak najkrótszy.

W planach ochrony powietrza przyjętych po wejściu w życie dyrektywy 2008/50/WE Królestwo Hiszpanii nie przewidziało środków odpowiednich i wystarczających do zagwarantowania tego, aby okres przekraczania wartości dopuszczalnych na trzech rozpatrywanych obszarach był jak najkrótszy.

<sup>(1)</sup> Dz.U. 2008, L 152, s. 1